

לרותי, באהבה

כתבו: יעל קרוננפלד ואורית סוקר

זה התחיל בלחשוש

שהפך לשמועה

שהפכה לידיעה

מפחידה ונוראה:

שרותי – קצה נפשה בהוראה.

ובמילים יותר ברורות:

סוגרת ת'בסטה,

הולכת הביתה,

עוזבת אותנו לאנחות.

והנה בשבילים, בדרכים, בכבישים,

נחרדים, נחפזים ונרגשים,

כואבים ודומעים, מקצווי העולם,

לבטל את רוע הגזירה

מגיעים כל אוהביה, כולם -

מאחורי ההר ומיער ת"ק הפרסאות,

מאחורי הגדר הצבועה בלבן,

מעמק יפה בין כרמים ושדות,

מעמק המומינים ומבית בין כרם וגן,

מבין הדפים, מכפר אז"ר,

מקיבוץ מגידו, ומקבוצת אילנות.

גם גדי מהמיטה ויעל מהארגז,

מסמטאות ירושלים, ומרחוב ארנון,
מרחוב פאל ומרחוב קונדס,
מוורשה, מפרבר נידח,
ומהחוזה הירוקה אי שם בצפון.

מארץ כלום ומארץ גרמניה,
מארץ סין ומגרניה,
מארץ הלמה ומארץ כוש,
מהים הדרומי ומתחת לפני הים.

מהאי אולי, מהאי השומם,
מאי הילדים ומאי התעלומות,
מהכוכבית של הנסיך ומכוכב החלומות.

עומדים מסביב, מזועזעים, מתחננים –
מה, לא נאים בעיניך השכנים?
כיצד את רוע הגזרה משנים?

פותחת יעל, זאת מהארגז, ועיניה דומעות:
אל תלכי, רותי. הן שתינו יודעות
שאת, רק את אֶת כולנו מבינה
לכולנו יש לך סבלנות.

ומי אם לא את

יקבל בשמחה

כל משפט שאנו כותבים

כל חיבוצ'יק, כל שטות?

איתמר בן-אב"י

כולו נסער:

הן זהו מעשה נמהר

שיפגע בלשון העברית

ובעם היושב בציון ובנכר.

כי בלעדייך, רותי

מי יערוב

שילדי ישראל ילמדו איך לכתוב?

כוונתי למשפט מוגמר ונכון

ולא

איזה אס-אם-אס או מסרון.

אוהו, רותי, יהיה פה שמח:

מי ילמד אותם איך לנסח?

איך לשמור על כללי הדקדוק

גם בפייסבוק?

ומי יוודא שילדי העם הנבחר

לא יכתבו "אינו" בזמן עבר?

ונמצ'ק הקטן, ההוא מרחוב פאל

מושך חרש בשרוולה:

אל תלכי.

כי...

כי...

אבל...

ופורץ בבכי.

אבל רותי אומרת:
החלטתי נחושה.
אני פותחת בדרך חדשה.

"מהר!" כך כריסטופר רובין
נציע לה משהו טוב!
"כן, משהו טוב!" עונה פו הדב
ומגיש, על מגש,
צנצנת דבש.

גדי מתחנן: "השארי קחי תות"
האריה מתלהב: "כן, תות, רק תות!"
מיץ פטל מציע עוגיות וסוכריות ובוטנים ושוקולד
וגם מיץ פטל מתוק מאוד
בכוסות גבוהות.
פלוטו מביא מרק ועצם,
דוד סבוני מציע נקניק מעושן עם קצפת
ואופיר, בים-בים-בים,
מציע תירס חם.

עליקמא מגיש ממתקים וכל טוב -
הכל, כדי שרותי תשוב.

רק הזקן הנבון,
נו – סבא אליעזר,
הוא אומר: צריך לזכור
שרותי מתכוננת לחתונת הבכור
וסבא בדיאטות מבין בהחלט,
לכן, בלי להתלבט,

הוא מציע לרותי קילו גזר.

גם המלך מתיא, כזה נחמד,

אל רותי הוא מושיט יד:

שבי, תנוחי, אל תראי,

אנא, רותי, פליז, חזרי!

אבל רותי ממאנת,

ולחבורה המתחננת

אומרת: "רות - סוף".

או-אז הם מתחילים לתקוף!

פותחת חנה'לה עם שמלת השבת:

"ברור לכם שאני כאן לבד,

אני מנומסת, בכבוד מתייחסת,

לכל המורים אני מתרפסת,

אבל אתן, לי ואורה,

תראו איך אתן לא סותמות את הג'ורה!

כן, אתן אשמות -

במקום להתעניין בגזרות השורש,

אתן גוזרות את המכנסיים, חושפות שדיים,

צובעות ריסים

עושות פסים,

מפטפוט ומרכלות!

במקום ללמוד משפט פשוט

אתן פשוט, פשוט, פשוט - הולכות לחדר אוכל.

יפתח המלוכלך מתפרץ על המפוזר,

ההוא מכפר אז"ר:

"הכול בגללך

אתה מביא רק צרות

אתה תמיד מאבד את מערכת הצורות

התיק איפה? בכיתה ממול!

העיפרון מתחת לשרוול,

את בעל זבוב קראת? קדחת!

איבדת בכיף ובנחת.

ואת "אותלו"? – צד ימין אתה מסרת

לחתול אשר זכרת

חלק שמאל אתה שלחת,

לחתול אשר שכחת.

והיתר, חור מול חור,

בהפסקה שרפת, לפי התור.

אז דב דובוני המצחצח

פה על יפתח פותח:

"תסלח לי אתה יא מלוכלך,

אתה שהולך עם עגיל באף

וקצוות מחומצנים,

מכנסיים למטה, שרואים לך ת'תחתונים,

אתה אתה אתה -

לא עושה בכלל תורנות כיתה!

אתה, יא מלוכלך, אף פעם לא שופך ת'פח,

ורותי שלנו אישה עדינה,

קטנה,
פיצפונה,
בין הררי האשפה
טבעה, המסכנה.

"אָ-יָה" נוהם מאחור,
המסטול הדיכאוני, אִי-יָה החמור:

אם כבר מדברים,
אני אזכיר לכם חברים,
חולצת ביצפר נפלה – על מה ולמה?
למה הזברה, מרגע שהיא קמה
לובשת רק פיז'מה!
הולכת יחפה,
מפהקת, עייפה,
אז לרותי בטח שנמאס.
כמה היא יכולה לסבול.
איזה שטותי.
כזה חוסר תרבותי.

"אבל רגע, רגע" תום סויר מתפרץ,
למה להאשים

כשכולם את האמת יודעים?
רותי שלנו, הכפרה,
עוזבת בגלל כל הַבְּרָכָה,
אני עוד מילא, אני סתם שובב,
עושה ת'מוות, אבל עם לב של זהב!
זה מקס ומוריץ, שני הסרוטים,

הם העבירו אותה כאלה סרטים –

את אבן-שושן

הם שרפו בכבשן,

למשפט המחובר הם פירקו ת'צורה,

את דרכי התצורה

הם דחפו למגירה,

ולידם סלולארי משוגעג

עם שירים של לידי גאגא

וכל זה באמצע "על השחיטה" –

מה פלא שהיא ברחה מהכיתה?!"

"שתוק, טיפש, אמרת שטות,

בעצמך אתה סמרטוט!"

עונים השניים, ומכאן –

באמת, חבל על הזמן.

איך זה מתפתח כולנו יודעים:

רעש,

בלגאן,

קללות,

האשמות,

אחד ששם רגלים על השולחן

אחת שלקנח ת'אף הולכת,

אחד שמכריז:

נגמר השיעור. יוצא לשתות.

בקיצור – שגרה מבורכת.

בשקט-בשקט, כדי שלא תפריע,

רותי אומרת: השעה הגיעה.

על המדף כבר סידרה את כל החוברות

לסל המחזור - את כל הניירות.

בתיק מרוקן ובלב קל

היא חומקת מהכיתה ומבית התה

והולכת לדרכה,

לחיים חדשים,

לעסוק בעריכה,

להרים פרויקטים

להדריך מורים

לטפל בנכדים

שיגיעו, אינשאללה,

כמו שנכתב מלמעלה.

ולנו, יקירתנו

(ונעבור לגוף שני

כי עכשיו זה הופך דביק ורגשני)

את משאירה חלל ריק

בבית הספר ובנשמה.

השולחן הקבוע שלך בבית התה

במקום שבו בדקת אינספור תלקיטים ובחינות

יעורר בנו המון זיכרונות.

למרות שיש לך רגלים קטנטנות

(מידה שלוש וחמש, למי שמתעקש)

לנעליים הענקיות שלך יהיה קשה להיכנס.

וגם אם מישהו יצליח, בדרך נס,

בשבילנו זאת לא תהייה נחמה.
כי בשבילנו, מלבד רכזת ומורה
את קודם כל, הכי-הכי חברה.

טוב, די,

תיכף ניגרר

לחרוז "חברה" עם "חסרה"

וזה באמת לא כדאי.

אז נסיים, כנהוג, בברכה

נאחל לך המון הצלחה

נשיקה וחיבוק

וסוף פסוק.

אוהבים אותך, רותי,

כל צוות "עמקים-תבור"

ובמיוחד מורי הלשון והספרותי.

